

Chế độ CSVN và khái niệm nhà nước khủng bố

Luật Sư Đào Tăng Dục

Tại các quốc gia dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên chân chính, thì trật tự xã hội được duy trì bởi một bộ luật hình sự trong đó tội cố sát (murder) là trọng tội nặng nề nhất.

Tuy nhiên, tội cố sát không phải là hình thức phát huy duy nhất hoặc tệ hại nhất của sự kiện hủy diệt mạng sống con người. Với sự khai sinh của những tôn giáo và ý thức hệ cực đoan (religious and ideological fundamentalism), thì 2 trọng tội liên hệ đến tội cố sát xuất hiện trong hệ thống hình luật của quốc gia và quốc tế. Đó là các tội khủng bố (terrorism) và diệt chủng (genocide).

Tuy cùng phát xuất từ hành động cố sát, nhưng tội khủng bố có mục tiêu bao quát và chiến lược hơn. Kẻ thi hành tội khủng bố nhằm mục tiêu tạo ra sự sợ hãi cùng cực, hầu thống trị tâm thức và tạo ra sự phục tùng tuyệt đối. Trong khi đó, kẻ thi hành tội diệt chủng thông thường muốn quét sạch khỏi mặt đất mạng sống của hàng ngàn hoặc triệu người vì những người này hoặc không thuộc một chủng tộc nào đó, như trường hợp Đức Quốc Xã của Hitler giết 6 triệu người Do Thái. Cũng có thể vì cá nhân hoặc chế độ muốn hủy diệt toàn bộ một giai cấp xã hội này, hầu thay thế bằng một giai cấp xã hội khác như các đảng CS Liên Xô của Stalin hoặc đảng CS Trung Quốc của Mao Trạch Đông, giết 30 triệu dân Nga và khoảng 50 triệu dân TQ.

Các nhóm Hồi Giáo cực đoan thường dính líu đến tội khủng bố và các chế độ Cộng Sản cũng như Phát Xít Đức Quốc Xã thì liên hệ đến tội diệt chủng.

Tuy nhiên, không có tội nào có thể so sánh về mức độ tàn ác và dã man bằng tội nhà nước khủng bố (state terrorism). Lý do là vì tuy cũng phát xuất từ tác động giết người như trọng tội cố sát, nhưng khái niệm nhà nước khủng bố bao trùm yếu tính khủng bố của những phe nhóm tôn giáo cực đoan, lẫn yếu tính diệt chủng hầu loại bỏ hàng loạt, để xây dựng một nhân loại mới, của Đức Quốc Xã hoặc Đệ Tam Quốc Tế cộng sản. Tệ hại hơn nữa là thủ phạm lại chính là nhà nước tức chính quyền (the state). Chính quyền đại diện cho quốc gia (the nation- state). Quốc gia thì có chủ quyền (state sovereignty) và chủ quyền quốc gia mang tính tuyệt đối và bất khả xâm phạm.

Hệ luy đáng tiếc là theo luật quốc tế đương đại thì ngay cả khi một chính quyền như CSVN, CSLX, CSTQ công nhiên phạm tội nhà nước khủng bố, họ vẫn có thể nhón như núp bóng của khái niệm chủ quyền quốc gia và không thể bị truy tố về hình luật trước một pháp đình quốc tế (an international tribunal).

Hậu quả của khuyết điểm này trong công pháp quốc tế là gì?

Hậu quả thâm trọng nhất cho nhân loại là sự hình thành và trường tồn của những nhà tù vĩ đại nhất lịch sử. Đức Quốc Xã tạo ra nhà tù vĩ đại giam giữ khoảng 100 triệu dân vào thời hoàng kim của nó. Cộng Sản Liên Xô là một nhà tù giam giữ khoảng 300 triệu dân. CSTQ là một nhà tù giam giữ 1.3 tỷ dân và CSVN là một nhà tù vĩ đại giam giữ gần 100 triệu linh hồn.

Tại sao chúng ta có thể gọi Việt Nam là một trong những nhà tù vĩ đại. Lý do là vì:

1. Qua bản hiến pháp 2013, với điều 4 hiến pháp hiến định hóa sự cai trị vĩnh viễn và vô điều kiện của đảng CSVN, sự vắng bóng của Tam Quyền Phân Lập, sự vắng bóng của những chính đảng đối lập, sự vắng bóng của một định chế tư pháp phán quyết về tính hợp hiến hay vi hiến của một tác động của hành pháp hoặc một sắc luật của lập pháp.
2. Qua một Bộ Luật Hình Sự hoàn toàn vi hiến với các điều khoản 79 (Hoạt động nhằm lật đổ chính quyền nhân dân) , 88 (Tội tuyên truyền chống nhà nước CHXHCNVN) và 258 (Tội lợi dụng các quyền tự do dân chủ xâm phạm lợi ích nhà nước...) mà không một quốc gia dân chủ nào hiểu nổi. Tuy số thứ tự các điều luật mới thay đổi từ ngày 1 tháng 1, 2018, trong BLHS tu chính, nhưng nội dung giữ nguyên.
3. Luật An Ninh Mạng vừa được thông qua năm 2018 Điều a, khoản 2 Điều 26 Luật An ninh mạng quy định: “Doanh nghiệp trong và ngoài nước ... có trách nhiệm cung cấp thông tin người dùng cho lực lượng chuyên trách bảo vệ an ninh mạng thuộc Bộ Công an khi có yêu cầu bằng văn bản để phục vụ điều tra, xử lý hành vi vi phạm pháp luật về an ninh mạng”.

Hậu quả là trong khi tại các quốc gia dân chủ, có một hệ thống tòa án độc lập với hành pháp, cảnh sát cần lệnh của tòa án mới tiếp cận được thông tin cá nhân, thì tại Việt Nam, không những tòa án là tay sai của đảng mà công an chỉ cần khởi động điều tra, là có thể tiếp cận thông tin cá nhân.

Nêu trên chỉ là một vài yếu tố điển hình. Thực tế toàn dân Việt Nam là những tù nhân bị giam giữ, bóc lột và 3 triệu đảng viên và lực lượng công an là những cai ngục.

Khi Mẹ Năm Nguyễn Ngọc Như Quỳnh hoặc Blogger Huỳnh Thục Vy, hoặc nhà tranh đấu Trần Huỳnh Duy Thức bị giam giữ tạm thời hay dài hạn, họ chỉ bị chuyển từ một nhà tù lớn sang một nhà tù nhỏ mà thôi.

Câu hỏi đặt ra là chúng ta phải làm gì?

Trước hết, như những người dân Việt còn quan tâm đến vận mệnh đất nước, dù sống tự do tại hải ngoại hay trong nhà tù lớn tại Việt Nam, chúng ta cũng phải tích cực tham gia tiến trình dân chủ hóa và quyết tâm xây dựng một nền dân chủ hiến định, pháp trị và đa nguyên cho dân tộc.

Ngoài ra, trên bình diện quốc tế công pháp, khái niệm chủ quyền quốc gia tuyệt đối (absolute national sovereignty) nêu trên đã quá lỗi thời. Công pháp quốc tế, dưới sự giám định của Liên Hiệp Quốc cần phải được tu chính và một khi nhân quyền bị vi phạm thì khái niệm chủ quyền quốc gia tuyệt đối phải thối lui hầu công pháp quốc tế có thể chế tài các chế độ CS phạm tội.

Có như thế nhân loại mới không còn phải trải nghiệm những kinh hoàng của các cuộc cải cách ruộng đất năm 1953-1956, trại cải tạo mà quân dân cán chính VNCH trải qua sau năm 1975 với hàng trăm ngàn nhân mạng chết oan khiên.

Các thảm họa trên không phải chỉ xảy ra trong quá khứ. Ngay trong hiện tại Liên Hiệp Quốc cũng đang điều tra những trại Tập Trung tại Trung Quốc giam giữ cả triệu hoặc trăm ngàn người sắc tộc Uighur (tức Duy Ngô Nhĩ) trong những điều kiện khốc liệt hầu như diệt chủng, sau khi đảng CSTQ đã chiếm giữ đất đai bao la của dân tộc này.

Giải thể đảng CSVN và tất cả những đảng CS trong truyền thống Đệ Tam Quốc Tế Cộng Sản còn sót lại là trách nhiệm của toàn nhân loại trong thế kỷ 21 là như thế.